3.2 νομικό σφάλμα και πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας που διαθέτει στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 9, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

4. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούνταν να παράσχει στοιχεία για τον Σέρβο εξαγωγέα σχετικά με την υποτιμολόγηση και την πώληση σε χαμηλότερες τιμές. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε:

4.1 νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε ότι δεν απαιτούνταν να παρασχεθούν στοιχεία σχετικά με την υποτιμολόγηση και την πώληση σε χαμηλότερες τιμές προκειμένου να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας της Eurofer·

4.2 νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε ότι ο καταγγέλλων σε έρευνα αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να προβάλει απαιτήσεις απορρέουσες από τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας·

4.3 νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παραβιάζει την αρχή της χρηστής διοικήσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

([1]) Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2017/1795 της Επιτροπής, της 5ης Οκτωβρίου 2017, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων πλατέων προϊόντων θερμής έλασης από σίδηρο, μη κραματοποιημένο χάλυβα ή άλλο κραματοποιημένο χάλυβα καταγωγής Βραζιλίας, Ιράν, Ρωσίας και Ουκρανίας και για την περάτωση της έρευνας όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων πλατέων προϊόντων θερμής έλασης από σίδηρο, μη κραματοποιημένο χάλυβα ή άλλο κραματοποιημένο χάλυβα καταγωγής Σερβίας (ΕΕ 2017, L 258, σ. 24).

([2]) Κανονισμός (ΕΕ) 2016/1036 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2016, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2016, L 176, σ. 21).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Appeals Service Northern Ireland (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 7 Απριλίου 2020 — VI κατά Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Υπόθεση C-247/20)

(2020/C 313/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

Appeals Service Northern Ireland

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: VI

Καθής: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Είναι υποχρεωμένος να έχει πλήρη ασφαλιστική κάλυψη ασθενείας ανήλικος που κατοικεί μόνιμα σε κράτος μέλος του ΕΟΧ, προκειμένου να διατηρήσει το δικαίωμα διαμονής, όπως οφείλει ως αυτοσυντηρούμενο πρόσωπο, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως του 2016;

2) Συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, υπό το πρίσμα του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38 ([1]) και της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως της σκέψεως 70 της αποφάσεως C-480/08, Teixiera, ECLI:EU:C:2010:83, η απαίτηση του άρθρου 4, παράγραφος 3, στοιχείο b, της κανονιστικής αποφάσεως του 2016 (βάσει της οποίας, στο Ηνωμένο Βασίλειο, το κριτήριο της πλήρους ασφαλιστικής κάλυψης ασθενείας φοιτητή ή αυτοσυντηρούμενου προσώπου, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο b, σημείο ii, της κανονιστικής αποφάσεως του 2016, πληρούται μόνο εάν η κάλυψη αυτή αφορά τόσο το συγκεκριμένο πρόσωπο όσο και όλα τα οικεία μέλη της οικογενείας του);

3) Κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως Ahmad κατά Secretary of State for the Home Department [2014], σκέψη 53, EWCA Civ 988, θεωρούνται οι ισχύουσες συμφωνίες αμοιβαιότητας περί Κοινής Ταξιδιωτικής Περιοχής μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας οι οποίες διέπουν την ασφαλιστική κάλυψη ασθενείας ως «συμφωνίες αμοιβαιότητας» και, ως εκ τούτου, συνιστούν πλήρη ασφαλιστική κάλυψη ασθενείας για τους σκοπούς του άρθρου 4, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως του 2016;

([1]) Οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις 15 Ιουνίου 2020 — Thelen Technopark Berlin GmbH κατά MN

(Υπόθεση C-261/20)

(2020/C 313/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: Thelen Technopark Berlin GmbH

Αναιρεσίβλητος: MN

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Προκύπτει από το δίκαιο της Ένωσης, και ειδικότερα από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, το άρθρο 288, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και το άρθρο 260, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, παράγραφος 2, στοιχείο ζ΄, και παράγραφος 3, της οδηγίας 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά ([1]), έχει άμεσο αποτέλεσμα στο πλαίσιο εκκρεμούς δίκης μεταξύ ιδιωτών, υπό την έννοια ότι δεν είναι πλέον δυνατή η εφαρμογή των περιλαμβανόμενων στο άρθρο 7 του γερμανικού Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen (διατάγματος σχετικά με τις αμοιβές για τις υπηρεσίες αρχιτεκτόνων και μηχανικών, στο εξής: HOAI) εθνικών ρυθμίσεων, οι οποίες αντιβαίνουν στην ανωτέρω οδηγία και βάσει των οποίων οι καθοριζόμενες στο εν λόγω διάταγμα κατώτατες αμοιβές για τις υπηρεσίες σχεδιασμού και εποπτείας που παρέχονται από αρχιτέκτονες και μηχανικούς είναι –πλην ορισμένων εξαιρετικών περιπτώσεων– υποχρεωτικές και η περιλαμβανόμενη σε συμβάσεις με αρχιτέκτονες ή μηχανικούς συμφωνία καταβολής αμοιβής που υπολείπεται των κατώτατων αμοιβών είναι ανίσχυρη;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

α) Συνιστά το ισχύον στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δυνάμει του άρθρου 7 του HOAI, καθεστώς υποχρεωτικών κατώτατων αμοιβών για τις υπηρεσίες σχεδιασμού και εποπτείας που παρέχονται από αρχιτέκτονες και μηχανικούς παραβίαση της ελευθερίας εγκαταστάσεως του άρθρου 49 ΣΛΕΕ ή άλλων γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης;

β) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο δεύτερο ερώτημα υπό α': Συνεπάγεται η εν λόγω παραβίαση ότι, στο πλαίσιο εκκρεμούς δίκης μεταξύ ιδιωτών, δεν είναι πλέον δυνατή η εφαρμογή των εθνικών ρυθμίσεων για τις υποχρεωτικές κατώτατες αμοιβές (εν προκειμένω: του άρθρου 7 του HOAI);

([1]) ΕΕ 2006, L 376, σ. 36.